

Universitätsbibliothek Paderborn

Reverendissimi Ac Illustrissimi D.D. Antonii Godeau Episcopi Venciensis Viri Celeberrimi Theologia Moralis

Ex Purissimis Sacrae Scripturae, Patrum Ac Conciliorum Fontibus Derivata,
Notis Theologicis Illustrata, Duasque In Partes Divisa

Complectens Tractatus I. De quarto, quinto, & sexto decalogi Præcepto II.
De septimo decalogi Præcepto. III. De octavo decalogi Præcepto. IV. De
Ecclesiae Præceptis. V. De Sacramentis in genere & quibusdam in specie.
VI. De Pœnitentia. VII. De Matrimonio

Godeau, Antoine

Augustae Vindelicorum, 1774

Caput III. Quænam ad confessionis integritatem requirantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53587](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53587)

expressimendum esse ajunt; alii omnia, quæ conscientiam premunt, mortalia aperienda esse docent; cum inde sequens infamia, æternæ salutis præmio abunde compensetur. Alii ad alios quoque casus, quibus confiteri tenemur, hanc obligationem extendunt, quibus sanctus Thomas faveret, qui (in 4. Sen. dist. 17. Q. 3. art. 4. Q. 3.) hæc scribit: *In eo, qui usum linguæ non habet, sicut mutus, vel qui est alterius linguæ, sufficit, quod per scripturam, aut nutum, aut interpretem constiteatur . . . quia quando non possumus uno modo, debemus secundum quod possumus confiteri.* Nec ullus, ut reor, de hoc monitus multum repugnabit, si Deum, suæque animæ salutem quærat, simulque quam arduus ac difficilis perfectæ contritionis sit actus, seria revolvat mente.

CAPUT III.

Quenam ad Confessionis integritatem requirantur.

Integritas duplex materialis nempe & formalis spectari in Confessione potest. *Materialis* habetur, dum de omnibus omnino gravibus peccatis, quæ post Baptismum commisit, atque necdum est confessus, secundum speciem, numerum, aliasque circumstantias pœnitens se accusat. *Formalis* datur, cum ea solum peccata, quæ post diligens examen memoriæ occurrerunt, coram Sacerdote exponuntur, utut mortale unum aut alterum, invincibili ignorantia, aut oblivio-

ne omittatur. Hæcque sufficit, licet ad illam priorem niti pro viribus teneamur.

Ut autem integritatem saltem formalem Confessio habeat; eam in conscientia discussione diligentiam adhibere pœnitens tenetur, qualem in aliis magni momenti negotiis adhibere solet, licet tamenque ab illo petere, qui illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum.

Peracto rigoroso examine absque furo aperienda sunt 1. Omnia peccata mortalia, ab ultima confessionis die commissa, tam quoad speciem, quam quoad numerum, quantum fieri potest. 2. Peccata mortalia non solum certa, sed & dubia. 3. Peccata mortalia in ultima confessione invincibili ex ignorantia omissa (a). 4. Peccatorum circumstantia, nœdum quæ speciem mutant, sed & quæ intra eandem speciem notabiliter malitiam augent. 5. Peccandi habitus, malæ consuetudines, ac proximæ occasiones, saltem si confessarii consilium sit necessarium, aut hic expresse de illis inquirat (b). Ratio horum ex Tridentino Concilio petitur; quia nempe sine istorum expressione fieri nequit, ut confessarii qua iudices de gravitate criminum recte

(a) Opinionem contrariam in sequente propositione Alexander VII. damnavit: *Peccata in confessione omissa, seu oblita ob instans vitæ periculum aut aliam ob causam non tenemur in sequenti confessione exprimere.* Est num. II.

(b) Thesis contrariam: *Non tenemur Confessario interroganti fateri peccati alicujus consuetudinem,* una cum aliis Innocentius XI. prohibuit. Num. 58.

ad illam confere possint, & pœnam, quam oportet, pro illis imponere (a).

Ut peccati complex, seu socius exprimat, confessionis sæpe integritas exigit; quia novam multoties turpitudinem, ac gravitatem malo actui addit. Et licet talis, cui complex sit ignotus, regulariter adiri Confessarius debeat, ubi tamen id fieri nequit, simulque confessionis præceptum urget, præsentis Confessario complicitas

(a) Triplicis generis malitiam actui adjicere circumstantiæ possunt 1. Quæ speciem mutat. 2. Quæ intra eandem speciem novo peccato mortali æquivalet. 3. Quæ peccati venialis limites non excedit. De circumstantiis, quæ venialem solum malitiam addunt, S. Thomas loquitur, dum eas non de necessitate confitendas docet (in 4. Sent. dist. 16. q. 9. a. 2.). Id clare ex ea, quam subjungit, ratione colligitur, ita enim pergit: *Cujus ratio est; quod venialia non sunt de necessitate confessionis, sed solum mortalia, quæ quantitatem infinitam quodammodo habent; & quia circumstantiæ, quæ aliam speciem peccato non tribuunt, vel quæ tribuunt quidem, sed non mortalis peccati, non sunt de necessitate confessionis. Ita tamen eandem confiteri perfectionis est, sicut & de venialibus est dictum.* Gradum affinitatis, aut consanguinitatis ab incestuoso in confessione exponendum esse idem S. Doctor (Opusc. 12. q. 6.) docet. His similia pluribus locis sua in summa habet (1. 2. q. 73. a. 9. & 2. 2. q. 61. a. 2. & 4.). Si autem aliquas aggravantes circumstantias in confessione exprimendas S. Doctor admittit, cur aliquas excipiat, jam non apparet, cum eadem pro omnibus ratio pugnet.

litas est aperienda, nec solius infamiae timor excusat. Quodsi tamen sigilli violatio, aut aliud grave malum complici eventurum ex illius manifestatione poenitens timeret, illius celare qualitatem posset. Ratio prioris; quia complexus bere peccato consentiens jus perdidit ad famam pro foro interno servandam. Ratio posterioris quia cum tanto incommodo quis nec se ipsum coram tali confessario tenetur accusare, ut sitim dicemus: ergo multo minus propalare alium (a).

(a) Si poenitens ex simplicitate forte complicem nominet, non peccat; monendus tamen est, ut ab hoc imposterum absteineat. At si Confessarius *in nomen, domum &c.* complicitis inquirat, graviter peccat; quia curiosa hac quaestione poenitentem ad infamandum proximum inducit, ac grave nonnumquam eidem scandalum praebet. Quodsi tenaciter adeo suae quaestioni insistat, ut complicem nominare &c. renuenti absolutionem denegat, gravius adhuc injustitiae peccatum superaddit, & juxta Benedicti XIV. Decretum ad Inquisitionem, vel officium esset deferendus, nisi forte & Confessarium simplicitas excuset. Neque zelosa, quam aliqui praetendunt, complicem monendi, ac convertendi intentio jus Confessario tribuit in complicem indagandi; dum enim Titii confessionem excipit, hujus praecise, non Titiae complicitis salutem immediate curare tenetur, sed ad summum *mediate*, injungendo nempe Titio, ut salutaria monita, ac remedia, ipsi suggesta, etiam Titiae compliciti insinuet, utque apud eundem, vel alium peritum Confessarium fere contrita confiteatur, precibus oportunis ac importunis instet. Hacque methodo & poenitentis, & com-

Præceptum de confessionis integritate positivis accensetur legibus, quæ in arduis quibusdam casibus non obligant, dum nempe physica, aut moralis impotentia intervenit. Hinc a confessionis integritate excusantur 1. Muti, omnino surdi, terræ linguam non callentes, nec ullum, qui interpretem agat, habentes &c. 2. Præsentis naufragio, prælio, aut alteri mortis periculo expositi. 3. Fundate ac prudenter a Confessario, qui in præsentis necessitate haberi potuit, sigilli violationem aut aliud grave malum sibi rimentes. 4. Morbo pestifero laborantes, qui in distantia audiri nequeunt, vel propter eos, qui in eodem cubiculo jacent, infirmos, vel propter vocis ac virium debilitatem. Hisce ac similibus in casibus sufficit, si unum, aut alterum grave peccatum exprimat, aut omnino generica sui accusatio fiat, eo tamen proposito, ut quæ hic commissa sunt, peccata, quamprimum potuerint, distincte, ac sincere exponantur (a).

Qui

complicis salutem, quantum potuit, Confessarius providit. De hac re duplicem Constitutionem Benedictus XIV. promulgavit. Una, quæ incipit *Supra omnium* exstat in Vol. 1. Bullarii pag. 535. altera, cujus initium *Ubi primum* habetur Vol. 2. pag. 54. ubi videri possunt.

(*) Inter causas a confessionis integritate excusantes nonnulli magnum poenitentium concursum posuerunt; at quam male, ex sequenti, quam num. 59. Innocentius XI. damnavit, propositione cernitur, quæ ita habet: *Licet sacramentaliter absolvere dimidiate tantum confessos ratione magni concursus poenitentium, quæ v. g. potest contingere in die magnæ alicujus Festivitatæ, vel Indulgentiæ,*

Qui grave peccatum voluntarie vel ex veracundia, vel quovis alio motivo insufficiente omisit, invalide est confessus, unde quæ tunc exposuit, delicta rursus alia in confessione exponere renetur, atque de sua fictione dolere. Quod si decies interea esset confessus, & quinquies solum de omisso aliquando peccato memoriam habuisset, quinque tantum confessiones necessario repetendæ forent; licet ad sedandam citius conscientiam omnium interim peractarum confessionum ex consilio Prudentum sæpe fiat repetitio.

Præter hanc, quam modo assignavimus, adhuc aliis ex causis antea actæ repeti confessiones debent. Causa præcipuæ sunt 1. Defectus dispositionis debitæ, puta contritionis, proposito, examinis &c. 2. Ignorantia etiam invincibilis Mysteriorum necessitate mediæ credendorum (*part. I. pag. 240.*). Incapacitas absolutionis ex censuris orta, a quibus pœnitens necdum erat absolutus. 4. Defectus jurisdictionis in ministro vel absolutus respectu omnium, vel respectivus, respectu quorundam peccatorum, quæ sibi specialiter Papa, vel Episcopus reservavit. De hoc postea plura.

